

The Sey Sisters: «El simple fet que nosaltres tres pugem a l'escenari ja és un acte polític»

Estrenem en primícia «This Moment» i parlem amb la banda sobre el nou disc que demà descobreix

The Sey Sisters | Sílvia Poch

Les polifacètiques germanes osonenques **The Sey Sisters** reivindiquen les seves arrels africanes per construir un demà millor. El nou àlbum del trio, *We Got Your Back* (Satélite K, 2021), que demà veurà la llum, planteja un discurs antiracista escrit des de l'esperança, les cures i la voluntat d'establir complicitats a ritme de soul-pop. Un missatge que es concreta amb temes com "This Moment", que avui estrenem en primícia: un alçament orgullós com a "*royal blackness*" i una crida a crear xarxa. Aprofitem l'avinentesa per parlar amb la banda sobre el nou treball.

Tant la cançó ?We Got Your Back? com el disc són un cant a la tribu i a la sororitat.

Yolanda Sey (veu): Neix de la voluntat de fer xarxa i dir ?som aquí?. Veient com ha anat l'últim any -i com segueixen anant les coses-, és necessari treballar amb polítiques i cultures socials. El disc parla de reconèixer-nos des del col·lectiu afrodescendent, veure que som moltes i que estem actives. Per seguir lluitant per l'antiracisme cal un espai on trobar-nos i poder tenir cura les unes a les altres.

Feu una reivindicació antiracista des de l'esperança i l'optimisme. És per fer més amable el discurs?

Y.S: Sempre intentem que el discurs arribi al màxim de gent possible, perquè se'l facin seu. Les coses estan malament però hi ha esperança, perquè totes anem a la una. El punt clau de **The Sey Sisters** és dir les coses tal com són, buscant la manera de trobar una sortida.

Edna Sey (veu): És la nostra manera de cantar i gestionar-ho des de l'escenari. No podríem fer-ho sempre des del cabreig, perquè ens desgastaria. 'We Got Your Back' té sentit perquè quan jo no puc, sé que hi haurà algú altre que m'ajudarà i acompanyarà.

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=_3sxoYyCXsg

De fet, la cura individual i col·lectiva és una part important del vostre discurs.

Kathy Sey (veu): Moltes vegades sents que no tens energia per tirar endavant, i és important entendre que no passa res. Lluitar també és cuidar-se per després poder donar quan cal.

Sentiu la responsabilitat de liderar aquest discurs a través de la vostra música?

K.S: Totalment! Amb aquest disc ens hem plantejat molt què volíem cantar, i no podia ser de cap altra tema. És cert que hi ha molts altres conflictes que ens travessen; en canvi als escenaris catalans no hi ha gaires músics que parlin de la lluita antiracista. Hem assumit aquesta responsabilitat perquè, al final, parlem de qui som. No ho volíem amagar ni deixar en segon terme. A vegades la responsabilitat pesa, però ens l'anem repartint.

Y.S: Quan entre el públic hi ha mares amb nens o nenes afrodescendents i ens agraeixen que hagin pogut venir a veure'ns o ens diuen que se senten representades, pren sentit el que fem. Encara que hi hagi dies que no ho fariem, la recompensa és molt gran. Sentim que estem fent el que hem de fer i, a més, hi ha gent que ho necessita i ens ho reconeix.

E.S: El simple fet que nosaltres tres pugem a un escenari ja és un acte polític.

The Sey Sisters Foto: Sílvia Poch

El disc, aleshores, apel·la només a persones afrodescendents?

Albert Bartolomé (piano): No, interpel·la també al públic blanc. És important que, com a persones blanques, prenguem part de la lluita antiracista, perquè encara que, malauradament, sovint ho denunciïn només les persones negres, és un problema social global. Per arreglar-ho, ens hi hem de posar tots, i sobretot la part culpable del problema. I quan dic culpable, no em refereixo als 'quatre gats que són racistes', sinó a ser còmplices d'una societat i unes institucions racistes. Cal reconèixer el problema, acceptar-lo tranquil·lament i buscar-hi solucions.

K.S: Això ens passa a vegades als concerts. Cantem aquests missatges i la gent no s'hi sent interpel·lada, com si anés per a unes altres persones... Però la societat la creem entre totes, i la realitat és que la nostra és racista. Hauria d'haver-hi una autocrítica, aprendre i reconèixer que hi ha una part d'opressió que estàs exercint, encara que no sigui voluntàriament.

Em fa pensar en el 'white feminism' o feminisme blanc...

Y.S: Totalment. Però aquest "We Got Your Back", també és una recepta per a les persones blanques que volen ajudar al moviment antiracista: cobriu-nos les esquenes a qui l'estem liderant, doneu-nos suport, escolteu-nos...

E.S: Hem d'aconseguir que les persones blanques sigueu bones aliades i que entengueu què és el que necessitem per continuar la lluita juntes.

MÚSICA ANCESTRAL

The Sey Sisters Foto: Sílvia Poch

El disc beu de la vostra família, amb tres peces especials com ?Auntie's Reunion?, ?Grandpa's Lullaby? i ?Nana's Lullaby?. Qui les canta?

E.S: Abans que arribés la pandèmia vam fer un viatge a les terres dels nostres pares, a Ghana, per reposar i relaxar-nos -haviem acabat la temporada del musical *La tienda de los horrores* al Coliseum-, però ahora ja teníem al cap que volíem gravar el disc. El fet de retrobar-nos amb la família i observar la vida africana, on la dona i la família són al centre, ens va fer veure que ho havíem de reflectir al disc. I així ens vam anar documentant per fer el disc...

Y.S: A ?Auntie's Reunion? canten les tietes per celebrar l'aniversari de la mare, que també va venir a Ghana. I les cançons de bressol són gravacions dels pares cantant a la Nala -la filla de l'Edna-, que vam enregistrar d'amagat.

De la família, encara hi ha un altre tema, molt tendre: ?Dear Nala?.

E.S: La vaig escriure poc després d'haver tingut la meva filla, enmig del procés postpart, d'adaptació familiar i zombilàndia... Em va ajudar a desembussar-me a nivell creatiu. Tenia clar que volia fer-li una carta de futur, dir-li les coses que m'hauria agradat que m'haguessin dit a mi o, simplement, traspasar-li part dels aprenentatges viscuts.

Àfrica sempre és present als vostres discos...

K.S: Sí, a cada disc de **The Sey Sisters** hi hem posat alguna part de Ghana o alguna versió. En aquest cas, res ens va semblar més autèntic i real que el fet de gravar directament la família, tal com raja, les nostres tietes i pares cantant al natural, des d'un lloc ingenu, pur i directe.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=2wKSoJQU5Dg>

Una altra cançó destacada és ?The Journey?, que té la poesia i la veu de l'artista nord-americana Akua Naru.

Y.S: És una ofrena als nostres avantpassats que parla de la història de les persones afrodescendents. Recorda una persona africana que, fa uns anys, va viatjar al continent nord-americà, i com actualment encara s'està fent el mateix trajecte i molta gent acaba morint pel camí.

K.S: Amb l'**Akua** vam connectar ràpidament. Per ella va ser superpotent connectar amb tres germanes de Catalunya que parlàvem del mateix. Li va semblar bonic i necessari formar part de l'expansió d'una mateixa lluita.

E.S: I, per rematar-ho, el clip l'hem fet amb Sally Fenau, amb qui ja havíem treballat en un curt de la mateixa temàtica, *Enburied* (2019).

Per últim, també hi ha un altre tema, que es podrà escoltar demà, bastant especial -sobretot quant als jocs que feu amb les veus, perquè aneu pujant un to a cada estrofa-: "Come & Rest".

K.S: Aquesta cançó en un principi formava part de "We Got Your Back", però en Kquimi quan la va escoltar va veure clar que havia de ser un tema independent, com un interludi que et posa en situació. I tenia raó, la veritat és que dona aquesta sensació de benvinguda al nostre univers, de preparar-te pel que vindrà, de dir: "vine, descansa, et cobrim les esquenes, som aquí per tu"... I per nosaltres aquest missatge és clau per aquest disc. Quan vaig fer la cançó, l'anar pujant de to i intensificant el missatge, em va semblar supernecessari per transmetre aquesta sensació de recolliment i sanació.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=0XAMomPX36U>

Com a productor del disc heu comptat amb Kquimi Saigi, i Arnau Figueras n'ha fet les mescles i masterització.

Y.S: L'Arnau va ser el productor de l'últim disc, *Rise* (Satélite K, 2018), però per aquest nou disc no va poder i ens va posar en contacte amb el Kquimi Saigi. Primer vam treballar amb ell per

?What is Freedom For You?, que vam publicar fa mig any, i ens vam entendre tant que vam pensar a fer el disc sencer junts. Ha estat supercòmode, perquè ens hem entès molt. Ha captat el que volíem fer per anar més enllà sonorament, sense perdre qui som.

A.B: Vam treballar a distància i hauria pogut ser molt complicat i feixuc, però va ser superfàcil! Hem quedat molt contents del resultat.

A més, el disc sortirà també en vinil?

E.S: Com a músiques i melòmanes, gaudim moltíssim escoltant un vinil. I tenir el nostre propi és una cosa que perseguíem feia temps.

A.B: Jo crec que tot va ser cosa de la fotògrafa, Sílvia Poch! Van quedar unes fotografies tan xules que ens va mig amenaçar perquè féssim un vinil! (RIU)

K.S: Ara mateix, vendre discos és molt difícil. Si la gent compra discos als concerts, és més aviat per tenir-los com a record, perquè en realitat no tenen lloc on reproduir els discos. Així que, si l'han de comprar com a *souvenir*, millor que sigui més gran i com un quadre! (RIU).